

Sygn. akt I C 2610/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Składowski

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko T. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1445,34 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści pięć 34/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2106 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 490 zł (czterysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2610/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2015 roku skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie A. Polska z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od T. G. kwoty 2.069,94 złote wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniesiono o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego. Powód podniósł, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwanego z powodem. Na dochodzoną kwotę składa się kwota 1400 złotych z tytułu rat kapitałowych z harmonogramu spłaty do umowy pożyczki, kwota 36,94 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 9 % w stosunku rocznym liczonych od kwoty niespłaconego kapitału 750 złotych od dnia 14 lipca 2015 roku do dnia 29 października 2015 roku, kwota 123 złote tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty, kwota 75 złotych tytułem przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 390 złotych oraz opłata administracyjna w kwocie 45 złotych. Powód podniósł, iż wzywał pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz pozwany zadłużenia nie spłacił. Podniósł również, iż umowa pożyczki została rozwiązana z dniem 15 października 2015 roku ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z dniem 30 października 2015 roku.

[pозew wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2 – 6]

Dnia 17 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty [postanowienie– k.7]

Po przekazaniu sprawy powód pismem z dnia 4 stycznia 2016 roku poparł żądanie pozwu. [pismo k. 10]

Na terminie rozprawy w dniu 15 września 2016 roku nikt się nie stawił. [protokół rozprawy – k. 46]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2015 roku T. G. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) na podstawie której otrzymał od pożyczkodawcy kwotę w wysokości 1400 złotych. Całkowita kwota do spłaty z tytułu tejże umowy obciążająca pozwanego wyniosła 1957,64 złote. i składała się min. z jednorazowej opłaty przygotowawczej w kwocie 390 złotych oraz opłaty administracyjnej płatnej miesięcznie w kwocie 15 złotych. W myśl umowy, opłata przygotowawcza była rozdzielana proporcjonalnie do rat pożyczki i uiszczana przez klienta częściowo wraz z każdą ratą w terminach spłaty rat. Opłata ta obejmowała poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składają się m.in.: koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, bez konieczności wizyty w biurze pożyczkodawcy, badania zdolności klienta do spłaty pożyczki, aby zapewnić mu odpowiedzialne pożyczanie. Opłata administracyjna obejmowała natomiast czynności związane z kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, contact center oraz wysyłki komunikatów sms. W myśl pkt 4 umowy, orientacyjny harmonogram spłaty pożyczki przedstawiał się następująco: do 13 sierpnia 2015 roku wpłata w kwocie 249,45 złotych, z czego 175 złotych tytułem spłaty kapitału, 10,70 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 września 2015 roku wpłata w kwocie 248,11 złotych, z czego 175 złotych tytułem spłaty kapitału, 9,36 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 października 2015 roku wpłata w kwocie 246,52 złotych, z czego 175 złotych tytułem spłaty kapitału, 7,77 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 listopada 2015 roku wpłata w kwocie 245,44 złote, z czego 175 złotych tytułem spłaty kapitału, 6,69 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 grudnia 2015 roku wpłata w kwocie 243,93 złotych tytułem spłaty kapitału, 5,18 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 stycznia 2016 roku wpłata w kwocie 242,76 złotych tytułem spłaty kapitału, 5,18 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 lutego 2016 roku wpłata w kwocie 241,43 złote tytułem spłaty kapitału, 2,68 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej, do 13 marca 2016 roku wpłata w kwocie 240 złotych tytułem spłaty kapitału, 1,25 złotych tytułem odsetek, 48,75 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, 15 złotych tytułem opłaty administracyjnej.

W myśl pkt 12 umowy wymagalne należności pożyczkodawcy z tytułu umowy zaspokajane były w następującej kolejności:

- a) koszty działań upominawczo-windykacyjnych, koszty sądowe oraz inne koszty egzekucyjne;
- b) opłaty i prowizje;
- c) odsetki naliczane od zadłużenia przeterminowanego;
- d) odsetki zaległe;
- e) kwota niespłaconego kapitału;
- f) odsetki bieżące;
- g) kwota kapitału bieżącego

Punkt 13 umowy stanowił, iż w przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki pożyczkodawca był uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych zgodnie z wskazaną niżej kolejnością, których koszt każdorazowo ponosi klient w następującej kolejności:

- a) koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu- 25 złotych;
- b) koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty- 49 złotych;
- c) koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty - 49 złotych;
- d) koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego-75 złotych.

W myśl pkt 15 umowy pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z przyczyn leżących po stronie klienta z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia klienta ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. Dla skuteczności wypowiedzenia wymagane było doręczenie klientowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej. W przypadku rozwiązania umowy na skutek wypowiedzenia złożonego przez pożyczkodawcę z dniem rozwiązania umowy wszelkie należności przysługujące pożyczkodawcy od klienta stają się natychmiast wymagalne.

[bezsporne, nadto kserokopia umowy – k. 20-25, kserokopia harmonogramu spłaty rat k. 26]

Powód wysłał do pozwanego 4 pisma: pismo z 28 lipca 2015 roku, monit z 25 sierpnia 2015 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 10 września 2015 roku, ostatecznie wezwanie do zapłaty z dnia 29 września 2015 roku i wypowiedzeniu umowy z dnia 15 października 2015 roku . Za każde pismo uiścił kwotę 4,20 złotych.

[bezsporne, a nadto kserokopia pism, monitów i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy k. 26-30, dowód nadania pism k. 31]

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci przywołanych dokumentów. Należy zauważyć, iż stan faktyczny między stronami nie był sporny, a spór sprowadza się do wykładni przepisów wiążącej strony umowy.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Jak stanowi art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2). Zgodnie z art. 340 k.p.c. wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie.

Zgodnie z tym przepisem sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. W niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki dla wydania wyroku zaocznego, jednak analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwalała na uwzględnienie powództwa w całości. Zasluguje ono jedynie na częściowe uwzględnienie.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Taką umowę zawarły strony. Zgodnie z art. 720 § 2 k. c. (w brzmieniu sprzed 8 września 2016 roku) umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Taką umowę zawarły strony. Powód załączył do pozwu poświadczoną za zgodność kserokopię umowy pożyczki, z której wynika dochodzone roszczenie, czym udowodnił istnienie zobowiązania strony

pozwaną. Pozwany nie kwestionował zarówno faktu zawarcia umowy pożyczki, jak również wysokości pozostałej spłaty.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, przy czym jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§ 2). § 3 cytowanego przepisu stanowi zaś, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Klauzulą niedozwoloną jest zatem postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c. tj:

- 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie;
- 2) nie jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron;
- 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powód zawierając masowo pożyczki z konsumentami posługuje się wzorcem umownym, na którego wpływ nie mają oni rzeczywistego wpływu. Tym samym spełniona w sprawie jest podstawowa przesłanka, warunkująca sądową kontrolę zgodności postanowień umownych z dobrymi obyczajami, a także pod kątem rażącego naruszenia interesów konsumenta.

Zapisy wiążącej strony umowy nie stanowią jednocześnie postanowień w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron. Do takich postanowień przy umowach nazwanych, a do takich należy umowa pożyczki, należą niewątpliwie ich essentialia negotii. Także w umowach nienazwanych, postanowienia określające elementy konstytutywne dla danego typu czynności, pozwalające na jej identyfikację, uznać trzeba za postanowienia określające główne świadczenia stron. Do postanowień takich nie należą zapisy dotyczące obowiązku zapłaty dodatkowych opłat i prowizji (por. wyrok z dnia 30 września 2002 r. (XVII Amc 47/01, Dz. Urz. UOKiK z 2003 r. Nr 1, poz. 244) Sądu Antymonopolowego, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004 r. (I CK 472/03, Pr. Bank. 2004, nr 11, s. 21).

W piśmiennictwie oraz judykaturze dominuje pogląd, że klauzula dobrych obyczajów, nakazuje dokonać oceny w świetle norm pozaprawnych, przy czym chodzi o normy moralne i obyczajowe, powszechnie akceptowane albo znajdujące szczególne uznanie w określonej sferze działań, na przykład w obrocie profesjonalnym, w określonej branży, w stosunkach z konsumentem itp. Nie można abstrahować od ich treściowego i funkcjonalnego podobieństwa do zasad współżycia społecznego. Raczej jednak nie należy utożsamiać tych pojęć, gdyż zabieg taki stwarza więcej problemów interpretacyjnych, niż rozwiązuje. Stąd sprzeczność postanowień umowy z dobrymi obyczajami nie musi oznaczać nieważności umowy (art. 58 § 2 k.c.).

W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerłość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Im powinny odpowiadać zachowania stron stosunku, także w fazie przedumownej. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Tak w szczególności kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2006 r. (I CK 297/05, Wokanda 2006, nr 7–8, s. 18). Dla uznania klauzuli za niedozwoloną, zgodnie z przepisem art. 385¹ § 1 k.c., poza kształtowaniem praw i

obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, musi ona rażąco naruszać jego interesy. Nie jest więc wystarczające ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (sprzeczność z dobrymi obyczajami), lecz konieczne jest stwierdzenie prawnie relewantnego znaczenia tej nierównowagi (rażące naruszenie interesów konsumenta). Należy uwzględnić nie tylko interesy o wymiarze ekonomicznym, ale inne, zasługujące na ochronę dobra konsumenta, jak jego zdrowie, czas, dezorganizacja zajęć, prywatność, poczucie godności osobistej czy satysfakcja z zawarcia umowy o określonej treści.

Przyjmuje się, że postanowienia umowy rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. W wyroku z dnia 13 lipca 2005 r. (I CK 832/04, Pr. Bank. 2006, nr 3, s. 8) SN stwierdził, że „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym.

Ocena stopnia naruszenia powinna być dokonywana z uwzględnieniem kryteriów przedmiotowych (np. dotyczących wielkości świadczeń), jak i podmiotowych (np. profesjonalista-lider w branży, konsument-senior). Zwraca się szczególną uwagę na niedopuszczalność poprzestania na ocenie formalnej (np. wielkości świadczeń), ponieważ dla ustalenia rzeczywistej dysproporcji praw i obowiązków należy dokonać jej materialnej oceny, a więc w odniesieniu do strony stosunku (por. M. Bednarek (w:) System prawa prywatnego, t. 5, s. 769; K. Kohutek, Kontrola treści ogólnych warunków umów bankowych na tle nowelizacji kodeksu cywilnego w dziedzinie ochrony konsumenta, Pr. Bank. 2000, nr 12, s. 32–33).

W ocenie sądu zapisy pkt 13, umowy, jak i przewidujące zapłatę opłaty administracyjnej w kwocie 25 złotych miesięcznie, oraz opłaty przygotowawczej, nie wiążą pozwanego, jako kształtujące jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes.

Stosowane przez powoda stawki w wysokości od 25 złotych do 49 złotych za pismo rażąco narusza dobre obyczaje, w tym zasadę uczciwości kontraktowej. Powód nadto, w rzeczywistości ponosi koszt 4,20 złotych za pismo, co wynika z przedłożonego przez niego samego dokumentu nadania pism. Należy zauważyć, iż stosowanie stawek wynoszących (minimum) ponad 5-krotność rzeczywistych kosztów wysłania listu, nie znajduje żadnego usprawiedliwienia faktycznego poza chęcią nieuczciwego wzbogacenia się kosztem konsumenta. Co więcej, całkowicie zbędne jest w ocenie sądu wysyłanie do pozwanego monitów w odstępie dwutygodniowym. Takie działanie, poza wzbogaceniem się z tytułu opłat za wysłanie pisma przewidzianych w umowie nie ma w ocenie sądu żadnych innych racjonalnych podstaw. Z uwagi na wysokość tych opłat, takie działanie stanowi przy tym rażące naruszenie interesu pozwanego. To samo dotyczy opłaty za przekazanie sprawy do postępowania windykacyjnego. Powód nie wykazał, aby wiązałyby się to z jakimikolwiek dodatkowymi kosztami, jakie musiał ponieść. Sama czynność przekazania sprawy do takiego postępowania nie generuje zwykle żadnych kosztów. Koszty takie mogą powstać później, i być związane np. z koniecznością wyjazdu pracownika w teren celem wizyty u klienta itp. Powód nie wykazywał jednak, aby do jakichkolwiek czynności tego typu doszło.

Należy zauważyć nadto, iż poza opłatami za monity oraz przekazanie sprawy do postępowania windykacyjnego powód przewidział w umowie także opłatę przygotowawczą oraz opłatę administracyjną. Opłata przygotowawcza stanowi przy tym niemal 30 % wartości pożyczki, i jest rażąco wysoka. Powód nie wykazał jednak, aby ponosił koszty, które uzasadniają stosowanie tak wysokich opłat. W ocenie sądu ich wysokość jest oderwana od kosztów rzeczywiście poniesionych, i narusza interesy słabszej strony kontraktu- konsumenta, narażając tym samym powoda na zarzut działania nieuczciwego i trącającego lichwą. Postanowienia umowy przewidujące te koszty w ocenie sądu zmierzają także do obejścia przepisów dotyczących odsetek maksymalnych, i z mocy art. 58 § 1 k.c. są nieważne.

W konsekwencji powyższego, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1445,34 złote, na którą składa się kwota 1400 złotych stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty umowy pożyczki, 36,94 złote tytułem odsetek umownych, 8,40 tytułem kosztów 2 pism skierowanych do pozwanego: jednego monitu oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy według kosztów rzeczywiście poniesionych przez powoda tj. 4,20 za każdy list, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając odsetki od dnia wniesienia pozwu zgodnie z żądaniem powoda. Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty

w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw

(Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek

za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 te same ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Stąd też sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia wytoczenia powództwa do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Powód wygrał proces w 69 % i w takiej proporcji należy mu się zwrot kosztów procesu od pozwanego (717 złotych x 0,69 %). Na koszty te złożyło się: 600 złotych wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013 roku, poz. 490) oraz 100 złotych opłaty sądowej od pozwu.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Mając powyższe na względzie, Sąd nadał wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.